

Το βάρος και η απελευθέρωση από την αμαρτία

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Νικόλαος \(Βελιμίροβιτς\) Επίσκοπος Αχρίδος / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:arive.gr

Ο φόβος, η σύγχυση, η αδυναμία, η ασθένεια και ο σκοτισμός του νου γεννώνται από την αμαρτία. Με την αμαρτία ο άνθρωπος προκαλεί άλλους εναντίον του, προξε-νει σύγχυση στη συνείδησή του, έλκει επάνω του τους δαίμονες και τους δίνει όπλα να στραφούν εναντίον του. Με την αμαρτία ο άνθρωπος διαχω-ρίζει τον εαυτό του από τον Θεό, υψώνει τείχος ανάμεσα σ' αυτόν και την πηγή κάθε καλού, αποξενώνεται απ' τον φύλακα άγγελό του.

Η διάπραξη της αμαρτίας σηματοδοτεί μια κήρυξη πολέμου εναντίον του Θεού και όλων των θεϊκών δυνάμεων. Αυτό είναι πιο παράλογο και απ' το αν ένα ξεραμένο φθινοπωρινό φύλλο κήρυττε πόλεμο εναντίον του ανέμου!

Πράγματι, εδώ συμβαίνει το πιο παράλογο απ' όλα: ένας άνθρωπος κηρύσσει πόλεμο στον Θεό! Η κίνηση αυτή από μόνη της εγγυάται την κατα-στροφή και τη διάλυση του ανθρώπου, εάν αυτός δεν συνέλθει γρήγορα κι αν δεν μετανοήσει εγκαί-ρως και δεν προστρέξει στον Θεό για βοήθεια.

Ο μέγας προφητάναξ Δαβίδ είχε πλήρη επί-γνωση, της δεινής καταστάσεως του αμαρτωλού ανθρώπου. Άλλωστε και ο ίδιος είχε προσωπική εμπειρία. Ένωθε απερίγραπτο φόβο, σύγχυση, αδυναμία και μοναξιά. Αισθανόταν τα βέλη των ανθρώπων αλλά και τα βέλη των δαιμόνων. Μολα-ταύτα, συνειδητοποιώντας την οικτρή κατάστασή του, ο Δαβίδ ομολόγησε την αμαρτία του και συντετριμμένος έβαλε μετάνοια ενώπιον του Θεού, πότισε τη γη με δάκρυα μετανοίας και λόγους βαθιάς οδύνης που έκαιγαν σαν φωτιά· και προ-σευχήθηκε στον ελεήμονα Θεό να τον συγχωρήσει. Όταν όλες οι αμαρτίες του είχαν συγχωρεθεί, ένωσε να τον κατακλύζει άρρητη ευλογία.

Τη μακαριότητα της ψυχής που έχει συγχωρηθεί αδυνατούσε ο Δαβίδ να την εκφράσει με λόγια. Μπορούσε μόνο να μας δηλώσει και να μας βεβαιώσει, από τη μία πλευρά, για την κατά-σταση αμαρτωλότητας και, από την άλλη, για την κατάσταση της συγχώρησης από τον Θεό, βασισμένος στην άμεση εμπειρία του και των δύο καταστάσεων. Είπε: Μακάριοι, ων αφέθησαν αι ανομίες και ων επεκαλύφθησαν αι αμαρτίαι. (Ψαλμ. 31,1). Ποιά είναι αυτή η ευλογία που μακαρίζει ο Δαβίδ; Ελευθερία, ανδρεία, χαρά απερίγραπτη, δύναμη, θάρρος, διαύγεια σκέψεως, ειρήνη της συνειδήσεως, ελπίδα στον Θεό, υμνωδία στον Θεό, αγάπη για τους πλησίον και νόημα στη ζωή του ανθρώπου! Με άλλα λόγια: φως, χαρά και δύναμη - αυτή είναι η ευλογία.

Αυτή είναι η μακαριότητα που αισθάνεται εδώ στη, γη, κάποιος του οποίου οι αμαρτίες έχουν συγχωρηθεί. Αν εδώ είναι έτσι, τότε ποιά ευλογία τον αναμένει εκεί στους ουραμούς; «Α οφθαλμός ουκ είδε και ους ουκ ήκουσε και επί καρδίαν ανθρώπου ουκ ανέβη» (Α' Κορινθ. 2, 9).

Κύριε και Θεέ, συγχώρησε τις ανομίες μας διά του απείρου ελέους Σου και κάλυψε τις αμαρτίες μας!

Ότι Σοι πρέπει πάσα δόξα, τιμή και προσκύνησις εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

(Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Ο Πρόλογος της Αχρίδος, Οκτώβριος, εκδ. Άθως, σ. 158-160)